

Υπόθεση 65/85

Hauptzollamt Hamburg-Ericus κατά Van Houten International GmbH

(αίτηση του Bundesfinanzhof
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

« Δασμολογητέα αξία — Ζυγιστικά »

Περίληψη

Κοινό Δασμολόγιο — Δασμολογητέα αξία — Συναλλακτική αξία — Καθορισμός — Συμβάσεις τιμής τύπου περιορισμού — Ζυγιστικά που βαρύνουν τον εισαγωγέα — Δεν συμπεριλαμβάνονται (Κανονισμός 1224/80 του Συμβουλίου, άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3)

Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1224/80, περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι στις περιπτώσεις των αποκαλούμενων συμβάσεων τιμής τύπου προορισμού, τα

έξοδα της διαπιστώσεως του βάρους του εμπορεύματος κατά την άφιξη δεν συμπεριλαμβάνονται στη συναλλακτική αξία όταν η διαπίστωση του βάρους διενεργείται με έξοδα του αγοραστή.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PIETER VERLOREN VAN THEMATAAT
της 11ης Δεκεμβρίου 1985 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Εισαγωγή

1.1. Το πλαίσιο του επίμαχου κανονισμού

Όπως και η υπόθεση 290/84 στην οποία ο γενικός εισαγγελέας Lenz ανέπτυξε τις προτά-

σεις του στις 12 του περασμένου Νοεμβρίου, η υπόθεση 65/85 αφορά την ερμηνεία της έννοιας « συναλλακτική αξία » που περιλαμβάνεται στο άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 218). Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του κανο-

* Μετάφραση από τα ολλανδικά.

νισμού αυτού συνίσταται στο ότι με αυτόν τίθεται σε ισχύ η « συμφωνία περί εφαρμογής του άρθρου VII της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT) », η οποία συνήφθη στα πλαίσια του Tokyo Round και εγκρίθηκε από το Συμβούλιο στις 10 Δεκεμβρίου 1979. Η λεπτομερής αυτή ρύθμιση σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου VII της GATT, το οποίο αφορά τη δασμολογητέα αξία, δημοσιεύτηκε στην ειδική έκδοση της Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τεύχος 11/019, σ. 110. Ο εν λόγω κανονισμός με το προσαρτημένο σ' αυτόν πρωτόκολλο, μπορεί ενδεχομένως να έχει επίσης σημασία για την ερμηνεία του επίμαχου κανονισμού, δεδομένου ότι δεσμεύει την Κοινότητα. Στο σκεπτικό της Διατάξεως περί παραπομπής, το εθνικό δικαστήριο διατυπώνει την άποψη ότι ιδίως το άρθρο 8 του ανωτέρω πρωτοκόλλου μπορεί να είναι σημαντικό για την απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα. Το εν λόγω πρωτόκολλο τέθηκε σε εφαρμογή με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3193/80 του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1980, περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1224/80. Όσον αφορά το κείμενο των εν προκειμένω σημαντικών διατάξεων στις οποίες θα αναφερθώ πιο κάτω, παραπέμπω στις ανωτέρω *Επίσημες Εφημερίδες*. Οι σημαντικότερες για την παρούσα διαδικασία διατάξεις παρατίθενται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

1.2 Περιστατικά και εξέλιξη της διαδικασίας

Η προσφεύγουσα και αναιρεσιβλήτη ενώπιον του Bundesfinanzhof (στο εξής η προσφεύγουσα), ζήτησε τον Ιούλιο του 1980 τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία ενός φορτίου κόκκων κακάου. Εκτός από την αναγραφόμενη στο τιμολόγιο καθαρά τιμή, η προσφεύγουσα δήλωσε στην αίτησή της τα ζυγιστικά που είχε καταβάλει, ύψους 157 DM. Από την προσκομισθείσα σύμβαση πώλησεως προκύπτει ότι αυτή συνήφθη με βάση cif Αμβούργο « net delivered weights », ότι το ύψος της τιμής πώλησεως έπρεπε να καθορισθεί βάσει του βάρους του εμπορεύματος κατά την παράδοση και ότι τα έξοδα για τη διαπίστωση του βάρους αυτού έφερε ο αγοραστής. Το καθού και εφeseίον, δηλαδή το Hauptzollamt (Κεντρικό Τελωνείο) Hamburg-Ericus (στο εξής το καθού), περιέλαβε τα ζυγιστικά στο ποσό της δασμο-

λογητέας αξίας. Η εταιρεία Van Houten άσκησε τότε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Finanzgericht του Αμβούργου, το οποίο έκρινε ότι κακώς είχαν συμπεριληφθεί τα ζυγιστικά στη δασμολογητέα αξία. Το καθού άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Bundesfinanzhof, προβάλλοντας μεταξύ άλλων ότι τα ζυγιστικά αποτελούν πληρωμή που πραγματοποιείται υπέρ του πωλητή για τα εισαγόμενα εμπορεύματα, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, στοιχείο α), του κανονισμού 1224/80. Ο πωλητής φέρει την υποχρέωση παραδόσεως και μεταβιβάσεως της κυριότητας, η εκτέλεση δε της υποχρεώσεως αυτής, προκειμένου για εμπόρευμα του οποίου η αξία καθορίζεται βάσει του βάρους, εξαρτάται επίσης από τη διαπίστωση του βάρους. Τα ζυγιστικά περιλαμβάνονται στα έξοδα παραδόσεως, τα οποία βαρύνουν τον πωλητή. Η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται από την ερμηνεία των συνήθων ρητρών που χρησιμοποιούνται στις διεθνείς εμπορικές συμβάσεις. Η ζυγοστάθμιση δεν αποτελεί ενέργεια στην οποία προβαίνει ο αγοραστής για λογαριασμό του, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, στοιχείο β), του ανωτέρω κανονισμού.

Το Bundesfinanzhof ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

« Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1224/80, όπως ίσχυε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1981, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι στις αποκαλούμενες συμβάσεις τιμής τόπου προορισμού (συμβάσεις πώλησεως με καθορισμό του τιμήματος στον τόπο προορισμού αναλόγως του βάρους του εμπορεύματος), τα έξοδα της διαπιστώσεως του βάρους του εμπορεύματος κατά την *αριζή* συμπεριλαμβάνονται στη συναλλακτική αξία, ακόμη και όταν τα εν λόγω έξοδα φέρει, βάσει της συμβάσεως πώλησεως, ο αγοραστής; »

Το Bundesfinanzhof παρατηρεί στη Διάταξη περί παραπομπής ότι το άρθρο 3, παράγραφος 3, στοιχείο α), πρέπει ίσως να ερμηνευθεί υπό το φως της διατάξεως που προστέθηκε με τον τροποποιητικό κανονισμό 3193/80, της 8ης Δεκεμβρίου 1980. Σύμφωνα με την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3193/80, η

προσθήκη αυτή προοριζόταν να καταστήσει τις διατάξεις του κανονισμού 1224/80 σύμφωνες προς ορισμένες διατάξεις του πρωτοκόλλου, το έγγραφο περί αποδοχής του οποίου κατατέθηκε από την ΕΟΚ στις 25 Ιουλίου 1980. Η εν λόγω προσθήκη αντιστοιχούσε κατά λέξη προς το σημείο 8 του τμήματος I του πρωτοκόλλου, που συνήφθη την 1η Νοεμβρίου 1979, μεταξύ των μερών της συμφωνίας περί εφαρμογής του άρθρου VII της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT) (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 130).

Τα ζυγιστικά που κατέβαλε η προσφεύγουσα περιλαμβάνονται στη συναλλακτική αξία εφόσον πρέπει να θεωρηθούν ως πληρωμή που πραγματοποιήθηκε υπέρ του πωλητή και εφόσον η προσφεύγουσα επιβαρύνθηκε με αυτά «προς εκπλήρωση υποχρέωσης του πωλητή».

Σύμφωνα με το προοίμιο της συμφωνίας περί δασμολογητέας αξίας, η δασμολογητέα αξία πρέπει να καθορίζεται με κριτήρια απλά και αντικειμενικά. Το αίτημα αυτό ικανοποιείται πλήρως μόνον όταν λαμβάνονται αποκλειστικά υπόψη οι όροι της συγκεκριμένης συμβάσεως πώλησεως. Στο επιχείρημα αυτό μπορεί όμως να αντιταχθεί ότι τυπικά στοιχεία που δεν αντιστοιχούν προς τα στοιχεία της συγκεκριμένης συμβάσεως δεν είναι ξένα προς το σύστημα καθορισμού της δασμολογητέας αξίας. Δεν αποκλείεται συνεπώς ένα τέτοιο τυπικό στοιχείο να εμπίπτει επίσης στην έννοια της «υποχρέωσης του πωλητή». Η άποψη αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι, στην αντίθετη περίπτωση, ο καθορισμός του ποσού της συναλλακτικής αξίας και, κατά συνέπεια, του ποσού της δασμολογητέας αξίας θα επαφίετο σε μεγάλο βαθμό στην ελεύθερη εκτίμηση των μερών της συμβάσεως βάσει της οποίας διενεργείται η εισαγωγή.

Στην περίπτωση που το Δικαστήριο θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να θεωρηθούν ως υποχρεώσεις του πωλητή όλες οι υποχρεώσεις των οποίων η εκπλήρωση βαρύνει συνήθως τον πωλητή, θα ετίθετο το ζήτημα αν, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως της συναφθείσας συμβάσεως πώλησεως, τα ζυγιστικά βαρύνουν συνήθως τον πωλητή. Προς υποστήριξη της απόψεως αυτής θα μπορούσε να γίνει

επίκληση του άρθρου 90 της συμβάσεως περί ενιαίου νόμου για τη διεθνή πώληση ενσωμάτων κινητών, που συνήφθη στη Χάγη την 1η Ιουλίου 1964 (United Nations Treaty Series 834, σ. 107). Δεδομένου ότι στην παρούσα περίπτωση πρόκειται για «σύμβαση τιμής τύπου προορισμού», τα έξοδα για τη διαπίστωση του βάρους θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως γεγεννημένα πριν από την εκπλήρωση της υποχρέωσης παραδόσεως του εμπορεύματος.

2. Άποψη της Επιτροπής

Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, μόνο η Επιτροπή διατύπωσε γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις επί του υποβληθέντος ερωτήματος. Και η Επιτροπή υπενθυμίζει επίσης στις γραπτές παρατηρήσεις της ότι η θέσπιση του επίδικου κανονισμού είναι συνέπεια των υποχρεώσεων που απορρέουν από την GATT, όπως ανέφερα πιο πάνω, αλλά στη συνέχεια στηρίζει την άποψή της αποκλειστικά στον εν λόγω κανονισμό. Συνοψίζω ως εξής, κατά μεγάλο μέρος σύμφωνα με την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση, την άποψη της Επιτροπής που εκτέθηκε γραπτώς και αποσαφηνίστηκε περαιτέρω κατά την προφορική διαδικασία:

Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού, ως «συναλλακτική αξία» θεωρείται «η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εμπορεύματα τιμή όταν πωλούνται προς εξαγωγή με προορισμό το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας», τιμή η οποία προσαρμόζεται ενδεχομένως σύμφωνα με το άρθρο 8.

Το άρθρο 8, παράγραφος 3, περιλαμβάνει εξαντλητικό πίνακα των στοιχείων που πρέπει να προστίθενται στην πράγματι καταβληθείσα τιμή. Δεδομένου ότι τα ζυγιστικά δεν περιλαμβάνονται μεταξύ των στοιχείων αυτών και ούτε μπορούν να συνδεθούν με ένα από τα λοιπά απαριθμούμενα στοιχεία, το νομικό πρόβλημα του οποίου η επίλυση είναι καθοριστική για τη λήψη αποφάσεως επί της παρούσας διαφοράς ανάγεται στο κατά πόσο τα ζυγιστικά πρέπει να θεωρηθούν ως περιλαμβανόμενα στην πράγματι καταβληθείσα τιμή από τον αγοραστή στον πωλητή.

Στο άρθρο 3, παράγραφος 3, ορίζεται η πράγματι καταβληθείσα ή καταβλητέα τιμή και απαριθμούνται στο μεν στοιχείο α) τα θετικά κριτήρια καθορισμού, στο δε στοιχείο β) τα αποθετικά κριτήρια καθορισμού. Η τροποποίηση της διατάξεως του στοιχείου α) με τον κανονισμό 3193/81 της 1ης Ιανουαρίου 1981 δεν έχει καμία σημασία για την παρούσα υπόθεση, δεδομένου ότι το προδικαστικό ερώτημα αναφέρεται σε προγενέστερα περιστατικά. Εξάλλου, η τροποποίηση αυτή έχει κυρίως αναγνωριστικό χαρακτήρα.

Σύμφωνα με τη διάταξη του στοιχείου α), η πληρωμή δεν πρέπει κατ' ανάγκη να γίνεται σε χρήμα, αλλά μπορεί επίσης να πραγματοποιείται «έμμεσα». Από τη διάταξη του στοιχείου β) προκύπτει ότι τα ζυγιστικά δεν θεωρούνται ως έμμεση πληρωμή. Από την τελευταία αυτή διάταξη μπορεί να συναχθεί ιδίως ότι τα εν λόγω έξοδα δεν πρέπει να συμπεριλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία όταν, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, από τη σύμβαση πώλησεως προκύπτει ότι ο αγοραστής πραγματοποιεί τη ζυγοστάθμιση με έξοδά του και για λογαριασμό του και ότι τα έξοδα αυτά δεν μπορούν συνεπώς να θεωρηθούν ως έμμεση πληρωμή στον πωλητή. Επιπλέον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η ζυγοστάθμιση ως οικονομική ενέργεια πραγματοποιήθηκε εντός της Κοινότητας και δεν πρέπει επομένως να περιληφθεί στη δασμολογητέα αξία.

Δεδομένου ότι η επίδικη ρύθμιση — πλην ορισμένων εξαιρέσεων που δεν ενδιαφέρουν εν προκειμένω — αφορά ρητά τις συγκεκριμένες συναλλαγές, η Επιτροπή φρονεί ότι δεν έχει καταρχήν σημασία αν συγκεκριμένη σύμβαση ανταποκρίνεται ή όχι προς τις συνήθεις σχέσεις μεταξύ των μερών διεθνούς συμβάσεως πώλησεως.

Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η επιτροπή δασμολογητέας αξίας αποφάσισε το 1981 να μη συμπεριλάβει τα έξοδα εκφορτώσεως στη δασμολογητέα αξία, όταν αυτά δεν αποτελούν μέρος της πράγματι καταβληθείσας τιμής. Η περίπτωση αυτή μπορεί να παραβληθεί από πολλές απόψεις προς την προκειμένη περίπτωση.

Η Επιτροπή προτείνει κατά συνέπεια προς το Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα:

«Το άρθρο 3 του κανονισμού 1224/80 του Συμβουλίου, κατά τη διατύπωση που ίσχυε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1981, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι στις περιπτώσεις των αποκαλούμενων “συμβάσεων τιμής τόπου προορισμού”, τα έξοδα της διαπιστώσεως του βάρους του εμπορεύματος κατά την άφιξη δεν συμπεριλαμβάνονται στη συναλλακτική αξία ως έμμεση πληρωμή, όταν η διαπίστωση του βάρους διενεργείται με έξοδα του αγοραστή.»

Η Επιτροπή υπογράμμισε εκ νέου κατά την προφορική διαδικασία ότι δυνάμει της νέας ρυθμίσεως, πρέπει καταρχήν να λαμβάνεται κάθε φορά υπόψη η συγκεκριμένη σύμβαση, πράγμα που μπορεί ιδίως να έχει ως αποτέλεσμα τον καθορισμό διαφορετικών δασμολογητέων αξιών σε περίπτωση διαφορετικών τιμών αγοράς για όμοια εμπορεύματα. Για την αποτροπή λοιπόν κάθε αυθαίρετης χειραγώγησης των τιμών, τα άρθρα 3, παράγραφος 3, και 8 του κανονισμού 1224/80 προβλέπουν ότι σε ορισμένες περιπτώσεις διενεργείται προσαρμογή. Η Επιτροπή διευκρίνισε κατά την προφορική διαδικασία τους λόγους για τους οποίους, κατά την άποψή της, η εν λόγω υποχρέωση προσαρμογής δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση βάσει του επίδικου κειμένου του κανονισμού. Τα ζυγιστικά δεν αποτελούν προφανώς μέρος της πράγματι καταβληθείσας τιμής αγοράς. Οι περί προσαρμογής διατάξεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 8 δεν εφαρμόζονται επίσης εν προκειμένω. Η Επιτροπή φρονεί, αν και δεν είναι επί του σημείου αυτού εξίσου βεβαία, ότι δεν πρόκειται για έμμεση πληρωμή κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, στοιχείο α). Επί του σημείου αυτού μπορεί να υπάρξουν αμφιβολίες, ιδίως στην περίπτωση που θα γινόταν δεκτό ότι ο κανονισμός 3193/80 εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, αντίθετα προς ό, τι υποστήριξε η Επιτροπή στις γραπτές παρατηρήσεις της, διότι πληρωμή που πραγματοποιείται από τον αγοραστή προς τρίτον σε εκτέλεση υποχρεώσεως του πωλητή θεωρείται επίσης ως περιλαμβανομένη στην πράγματι καταβληθείσα τιμή. Η Επιτροπή υποστήριξε κατά την προφορική διαδικασία ότι σε τέτοια περίπτωση αμφιβολίας, το άρθρο 3, παράγραφος 3, στοιχείο β), πρέπει να είναι καθοριστικό και ότι τα ζυγιστικά πρέπει τότε να θεω-

ρηθούν ότι εμπíπτουν στις « δραστηριότητες, περιλαμβανομένων και εκείνων που αφορούν την εμπορία, τις οποίες αναλαμβάνει ο αγοραστής για δικό του λογαριασμό » και ότι, σύμφωνα προς την εν λόγω διάταξη, υπό την επιφύλαξη του άρθρου 8, δεν πρέπει επομένως να « θεωρούνται ως έμμεση πληρωμή στον πωλητή, έστω και αν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι ο πωλητής ωφελείται από αυτές ή ότι έχουν αναληφθεί με σύμφωνη γνώμη του ». Στην περίπτωση « συμβάσεων τιμής τόπου προορισμού » όπως η εν προκειμένω και αντίθετα προς τις συνηθέστερες συμβάσεις αγοράς, στις οποίες η αποστολή του εμπορεύματος συνεπάγεται μεταβίβαση του κινδύνου στον αγοραστή, ο αγοραστής πληρώνει αποκλειστικά το εμπόρευμα που έλαβε, δηλαδή το εμπόρευμα του οποίου διαπίστωσε ο ίδιος το βάρος κατά την παραλαβή. Επιπλέον, η Επιτροπή επανέλαβε κατά την προφορική διαδικασία ότι δεν είναι δυνατή η είσπραξη δασμών επί των οικονομικών ενεργειών (εν προκειμένω της ζυγοσταθμίσεως) που ποραγματοποιούνται εντός της Κοινότητας.

3. Συμπέρασμα

Δεν είναι αναγκαίο να ασχοληθούμε εν προκειμένω με το ενδιαφέρον ζήτημα αν, όσον αφορά την επίμαχη συναλλαγή, το κείμενο που έχει σημασία δεν είναι ο κανονισμός 3193/80, που δεν εκδόθηκε παρά στις 8 Δεκεμβρίου 1980, αλλά ίσως το πρωτόκολλο

στο οποίο στηρίζεται ο κανονισμός αυτός και το οποίο (όπως προκύπτει από το προοίμιο του) ενέκρινε η Κοινότητα στις 25 Ιουλίου 1980. Πράγματι, όπως εξέθεσα συνοπτικά πιο πάνω, η Επιτροπή προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η εφαρμογή του κανονισμού 3193/80 (περί εφαρμογής του ανωτέρω πρωτοκόλλου) δεν θα την οδηγούσε επίσης στη συναγωγή διαφορετικού συμπεράσματος από αυτό το οποίο προέβαλε στις γραπτές παρατηρήσεις της. Μπορώ να συμμεριστώ την άποψη αυτή, και διερωτώμαι κατά πόσο στην προκειμένη περίπτωση το εν λόγω συμπέρασμα δεν προκύπτει ήδη από το γεγονός ότι η ζυγοστάθμιση δεν περιλαμβανόταν σε καμία περίπτωση στις υποχρεώσεις του πωλητή και επομένως, ήδη για το λόγο αυτό, δεν μπορεί να γίνει λόγος για έμμεση πληρωμή στον πωλητή.

Τα επιχειρήματα της Επιτροπής επί των λοιπών σημείων μου φαίνονται επίσης πειστικά, αλλά θα ήθελα μόνο να υπογραμμίσω με περισσότερη έμφαση το επιχείρημα ότι ο καθορισμός της δασμολογητέας αξίας δεν μπορεί να έχει ως στόχο τη συμπερίληψη στη δασμολογητέα αξία πληρωμών για οικονομικές ενέργειες που πραγματοποιούνται εντός της Κοινότητας. Για το ζήτημα αυτό πρόκειται επίσης, αν και υπό διαφορετική μορφή (σχετικά δηλαδή με τα έξοδα μεταφοράς εντός της Κοινότητας), και στην υπόθεση 290/84, στην οποία αναφέρθηκα στην αρχή των προτάσεών μου.

Για όλους τους ανωτέρω λόγους, προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση, σύμφωνα με την πρόταση της Επιτροπής, στο ερώτημα του Bundesfinanzhof:

« Το άρθρο 3 του κανονισμού 1224/80 του Συμβουλίου, κατά τη διατύπωση που ίσχυε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1981, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι στις περιπτώσεις των αποκαλουμένων "συμβάσεων τιμής τόπου προορισμού", τα έξοδα της διαπιστώσεως του βάρους του εμπορεύματος κατά την άφιξη, δεν συμπεριλαμβάνονται στη συναλλακτική αξία ως έμμεση πληρωμή, όταν η διαπίστωση του βάρους διενεργείται με έξοδα του αγοραστή. »